

עלי דפנה

די! זה נמאס!

די, נמאס לי מהשיחות האלה. התבטא השבוע אחד מנציגי המערך לפגישות הצוותים הכלכליים מערך ליכוד. המטרה היא להרוויח זמן. הליכוד לא רוצה לאפשר לנו לגמור משהו לפני תום 21 הימים שניתנו לשימועון פרס. הוסיף חברו לצוות. אולם מכיוון שאף אחד מהצדדים לא יכול להרשות לעצמו להיות אשם בטירפוד המאמץ הלאומי להפגין אחרות — הרבת נמשכת, אלא שעברה מבתי-מלון של חמישה כוכבים (מינימום!) לכנסת (יום רביעי) ולבית-אסיה (יום שישי). המערך הראשון נעשה ביוזמתו של ראש הצוות הכלכלי של המערך, גר יעקובי, שטען שגזו שחיתות מיותרת!

שרהאוצר, יגאל בהן-אורגה, הסכים עימו, והציע את משרדו כבימה להופעות, אך יעקובי התעקש על בימה ניטרלית, וכך היה. יעקובי תבע גם את אישיותם של קצוניות, דוברים, עוזרים ושאר מתחככים, כדי שהשיחות

יוכלו להתנהל עניינית, ללא פזילה ותקשורת. ענייניות הן אכן היו. גם פזילה לעברה של התקשורת לא היתה, כי אם מבט שירי. כי מהי הצגה ללא קהל? ביום הרביעי היה דויד לוי הכוכב הפרובלמטי התרוץ: "הוא היקשה מאוד! התלוננו הן במערך, הן בליכוד. המיסך שהכין יעקובי בשעות הקטנות של הבוקר היווה את סלעי-החמד לוקת. משתתפי הליכוד תבעו פירוט יתר של דרכי-הביצוע, בעוד שנציגי המערך התעקשו על פירוט קווי-יסוד בלבד. אחד משלישיית הצמרת של המערך אמר לי השבוע: בפשלות הכלכליות הם (הליכוד) רוצים שניקח חלק, אבל בתחום המדיני — הם מתנחלים בלי הסכמתנו..."

המסך ירד ועלה בחזרה ביום השישי ב-10.15, בבית-אסיה. הפעם רדד כוכבו של יצחק מודעי. הוא היקשה קושיות רבות בקשר ל"מיסך יעקובי", שהתחלק לשני חלקים: קווי-יסוד ומדיניות. הנה לקט מהשא-

חגליח השבוע: חיים קאופמן

וגלה מאלמוניות את יגאל כהן אורגה. ראש-הממשלה הטרי, יצחק שמיר, קרא אליו בדחיפות את קאופמן. איש-שלום של דויד לוי — יריבו, והפציר בו לחזור בו משיקולי-פרישה. שמיר אף הבטיח לקאופמן סמכויות שיהפכו את תואר ה"סגן" — לתפקיד. אורגה, אגב, הסכים בהודמי ניות שונות את השיקולים, שהכריעו בעד השארתו של קאופמן בתפקידו. קה"הומאניים" — קאופמן חלה במחלה קשה ביותר והבריאה ממנה: צעד מאוד הומני שצידו של אורגה. ללא קאופמן בינתיים מצא את עצמו קאופמן (שהתמודד כמה שבועות קודם לכן עם אורגה רדיפונתי, כשהוא נואם בעד דויד לוי, ואילו אורגה מדבר בעד יצחק שמיר בהתמודדות על ראשות-הממשלה) במצב קשה.

מאז ירד קאופמן למחתרת, ונעלם כליל מאמצעי-התיקשורת. קיומו לא בא לידי ביטוי ביחסיה-הציבור הצולעים של האוצר.

הניסיונות לנטרלו מפעילות מפת"י עם מסקוריותם. "המישחק הוא כדל" קמן" מסבירים לי באוצר, "כביכול, יומן הפגישות של יגאל פתוח לפני חיים, והוא יכול להיכנס לכל ישיבה שיהפוך. אך במציאות — עסקות רבות בין ראשי-האגפים לשר נסגרות ללא ידיעתו, כך שאינו יכול להתערבן כהלכה. נוסף על זה, את יודעת איך זה עם יגאל: ישיבות מתבטלות ונקבעות באותו בוקר, מתחילות באיחור של שעותיים, לא נגמרות — הדברת נמשכת לתוך השעות הקטנות של הלילה בחוסר-תכליתיות מובהק..."

כלומר: לסגן-השר יש אפשרות להשתלב בחגיגה, או לנסות לתפקד בשפיות.

במקביל נאלץ קאופמן אף להתמודד עם מחלתו. השבוע, אחרי שחזר מחופשה פרטית בחו"ל, החליט לנקוט יוזמה לשיפור המצב הבלתי-נסבל. ביום הרביעי, בשעה 21.00, ניצל את מדיניות הדלת הפרוצה של אורגה ונכנס לחדרו. קאופמן, שגם כך נטל פרטיניות ("מאין ברירה") מרגישים חבירו הרבים) משימות וסמכויות, דרש נושאים שיהיו בסמכותו. לבסוף נמצא פיתרון-פלאים: החברות הממשלתיות, חוץ מזה הוחלט שקאופמן ייצג את משרד-האוצר בכנסת. מטרה סמויה נוספת בשיחה היתה, "ניקוי שולחן" — משימה בלתי-הגינות במיקרה של אורגה. והאמינו לי, זוהי ערות מיד ראשונה.

הסיפור, אומנם, מסתיים באווירה אופטימית, אך אני לא צופה לו הפייאנד — לנושא שהזכרת קודם לכן — חיים קאופמן — אני לא רוצה להתייחס! הודיע לי שרהאוצר, ובוה הוא בעצם אמר את הכל.

קאופמן מחלה קשה מאוד

תגליח השבוע — יש לנו סגן-שר-אוצר! בחיי שיש! גיליתי אותו כמו עיניי — והוקסמתי. המונח "סגן שר" הוא פרובלמטי דיו, גם מבלי להתייחס ספציפית לנפשות מפולות. חיים קאופמן נחשב בעבר כאחד ה"מאכרים" החוקים של חרות, שפעל רבות למכירתו המוצלחת של יורם ארידור לראשי הממשלה לשעבר, מנחם בגין, כשר-האוצר. בגין קנה את ארידור בעסקת-חבילה עם כהונה נוספת כראשות הממשלה, ואילו קאופמן מונה לתואר הבעייתי — סגן-שר-האוצר. קושרי

כתרים לתואר זה לא חסרים, כגון: חברה-כנסת עדי אמוראי (מערך), בכייתתו של ארידור (גם בין הורינו שררו יחסי קירבה!) שדיבר "עם יורם ואביבה (ארידור) בנושא". על כל פנים, המינוי נכנס לתוקפו, והעניינים רומו כרגיל עד לאוקטובר האחרון, שאילץ במשבריו (מניות הבנקים, דליפת הדולר-יוציה לעיתון) את ארידור להתפטר מתפקידו, וביטחון (פינחם גולדשטיין). שר-הנעדרים מהמטבח — נעדרים גם מהוועדות שנבחרו באותו פורום. האווירה היתה, מרווחים לי, של שביעות-רצון עצמית: המארחת סיפרה לאורחיה על המשך מגמת השותפה, חרות, לצמצם את נציגות הליכרלים. הפעם נפל הפור על ועדת-הכספים. יצחק ("זיג") זייגר הוזעק בדחיפות ליישבת חטיבת-הליכוד, שם התבקש בעדינות ("רמזו לי", היה המינוח המדוייק של השרה) לוותר על מקומו בוועדה. כאן הפגינה נציגת המין החלש שריירם והצהירה: "השלושה האלו — ויינשטיין, תיכון וזייגר — הם שהחזיקו את ועדת-הכספים! לכן, סיימה דורון, הם ממשיכים להחזיקה עד עצם היום הזה.

תחי

האתיקה!

ביום השישי עיינתי בידעות אחרונות (מה רואות עיניי הפלא ופלא המיסך (מיסכם של אהרון אבר חצירא ויגאל כהן-אורגה) שפידסמתי במדור זה שבוע שעבר — התפרסם כסקופ בילערי של ידיעות אחרונות. איזכור העולם הזה! יקו במערכת העולם הזה מתוייקים שלושה פתקים. טחם מורכב המיסך. עורך העולם הזה כחר לפרסם דווקא את החלק הראשון. שיקולי. הסתבר השבוע מעצבים גם את עמודי ידיעות אחרונות. גם בעיתון זה פורסם באופן מיקרי לחלוטין — אבל מה זה מיקרי? — אותו החלק של המיסך, שלושה ימים אחרי הפרסום בתעולם הזה. ממש מחמם את הלב.

דפנה ברק

שרירים נשיים

ביום הראשון, בשעה 14.00, התמלא מלון רמדה רנסנס בירושלים בפרצופים נבחרים: השרה שרה דורון וזמנה את עמיתיה לסיעה, שעשו זאת — הצליחו להתברג לכנסת ה-11 — לקפה וסימפטיה.

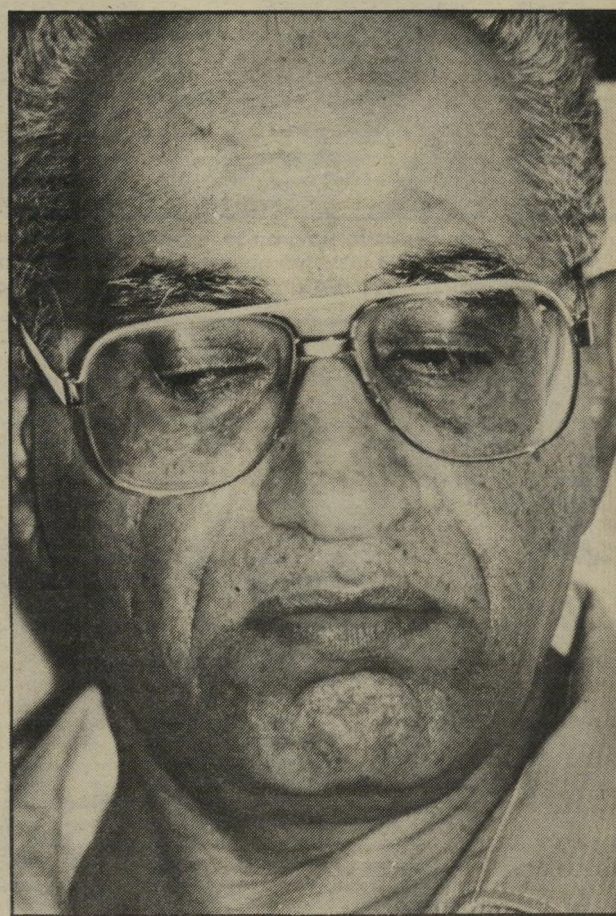
אמורים היו להגיע כל נבחר הליכרלים — 13 כמיספר. הגיעו עשרה בלבד. נבחר מס' 13, אלי קראוס, העדיף להיות בחו"ל מאשר ברמדה רנסנס. ואילו השרים גלדעון סת ואברהם שריר נעדרו ככה סתם.

האם מטרת הכינוס היתה להיות קונטרה לכינוס נבחריי-חרות בלישבת ראש-הממשלה, ביום השישי שקדם לכך? הגירסה הרישמית היא "לא", רבתי: "היה יום-השנה לאבא של אלי (קולאס), ולכן הכינוס נערך אחרי הכינוס של חרות, ולא לפניו, כמתוכנן". מסכר לי אחד המשתתפים. "אבל נכון שהרעיון היה דומה..." מחיר משתתף אחר.

עשרת הליכרלים בחרו את נציגיהם לוועדות הכספים (אריאל ויינשטיין, טייך, דן תיכון ויצחק זייגר) ויחיי

לשעבר!

מהווה ניגוד חריף לסביבה. הוא מנסה לעכל את השינוי בחייו: "מסתבר שלא היו יותר מ-6000 איש שהיו מוכנים ללכת איתו", הוא מסביר (5876, למען הדיוק), וממשיך לחטט

בן-פורת להחליף את החולצה

היא עצמה נרתעת מהמצלמה. "מה זה שיד לוי?" בן-פורת, מנהיג התנועה להתיחדשות, גר בבית דריקומתי צנוע, בעיריית-הפיתוח אורייהורה. הוולו, מזכרת לימי היותו חבר בממשלה, היא עצמה נרתעת מהמצלמה. "מה זה שיד לוי?" בן-פורת, מנהיג התנועה להתיחדשות, גר בבית דריקומתי צנוע, בעיריית-הפיתוח אורייהורה. הוולו, מזכרת לימי היותו חבר בממשלה, ערכים — מררכי בן-פורת. גם שלך